

Postanowienie Sądu II instancji oddalające wniosek o zastępcze wyznaczenie arbitra (...) nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 392 § 1 kpc.

**Postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 17 grudnia 1999 r.
I CZ 177/99**

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN T. Ereciński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN M. Wysocka

SNN Z. Świeboda

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 1999 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego „A.” Sp. z o.o. i in. przeciwko Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa – Oddziałowi Terenowemu o wyznaczenie arbitra na skutek zażalenia wnioskodawców na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 24 marca 1999 r., postanawia oddalić zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił kasację wnioskodawców od postanowienia tegoż Sądu z dnia 21 I 1999 r. uznając, że jako dotyczące wyznaczenia arbitra nie kończy ono postępowania w sprawie.

Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Postanowienie Sądu II instancji oddalające wniosek o zastępcze wyznaczenie arbitra – odmiennie od twierdzenia skarżącego – nie jest

postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 392 § 1 kpc. Z punktu widzenia postępowania przed sądem państwowym, postępowanie zakończy dopiero orzeczenie kończące postępowanie ze skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego, ewentualnie postanowienie odrzucające pozew ze względu na istnienie zapisu na sąd polubowny. Kwestia wyznaczenia arbitra jest kwestią wпадkową i postępowanie dwuinstancyjne całkowicie wystarcza dla jej rozstrzygnięcia. Podobne stanowisko zajął już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 I 1997 r., I CKN 48/96 (OSNC 1997, nr 8, poz. 107), z którym, jak i z jego argumentacją, Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie w pełni się zgadza.

Z tych względów, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 i 393¹⁹ kpc, orzeczono jak w sentencji.

Źródło: Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego